

[Ministeren for familiens anliggender.]

psykotiske børn. Nøddebogård børnehjem er indrettet til samme formål og kan modtage 21 børn.

Endvidere er enkelte, især grænsepsykotiske, børn anbragt i andre behandlingshjem eller børnehjem. Her kan jeg nævne Nebs Møllegaard, og jeg kan nævne Vejstrup på Fyn, men der er altså her især tale om grænsepsykotiske børn. Og så har vi også Kongsted børnehjem, der er indrettet som aflastningshjem for psykotiske og nervøse og svagelige børn.

Endelig findes der den daginstitution, som fru Lis Møller omtalte før, nemlig Sofieskolen i Bagsværd, som er beregnet til psykotiske børn, der kan modtages til undervisning m. v.; her er plads til 16 elever, og denne skole har vist mig planer til en ny med plads til 36 elever, planer, der vil blive set nøjere på med det første. Allerede for en halv snes dage siden aftalte jeg med lederen derude, at jeg i midten af denne måned ville aflægge besøg derude.

Behandlingen af psykotiske børn er ikke en opgave, som alene hører hjemme under børne- og ungdomsforsorgen. Der er grænsetilfælde, hvoraf nogle hører under hospitalsvæsenet, andre under særforsorgen.

Om den nuværende betingede afgrænsning mellem de forskellige tilskudsområder kan opretholdes, er i høj grad tvivlsomt. Jeg vil i denne forbindelse gerne understrege, at det især er afgrænsningen mellem hospitalsvæsenets og børneforsorgens områder, der giver anledning til tvivl.

Spørgsmålet har været gjort til genstand for en foreløbig undersøgelse i børne- og ungdomsforsorgens pædagogiske nævn, men drøftelserne er nu henlagt til et særligt udvalg under indenrigsministeriet med den opgave at fremkomme med forslag til koordinering af foranstaltninger til hjælp for psykotiske børn og unge. Dette udvalg blev nedsat i november måned 1965 og er efter det oplyste i gang med at kortlægge området, men er endnu ikke i besiddelse af tilstrækkeligt materiale med henblik på en nærmere drøftelse af koordinationsspørgsmålet. Der er dog næppe tvivl om, at det i lægekredse er den overvejende opfattelse, at behandling af egentlig psykotiske børn, herunder også den efterbehandling af så-

danne børn, der for tiden i ikke ringe omfang foregår i vore behandlingshjem, hører under hospitalsvæsenet. Vinder denne opfattelse tilslutning, vil det være en forudsætning, at hospitalerne udbygges med særlige afdelinger, hvor man bl. a. i samarbejde med folkeskolen kan påtage sig pædagogiske opgaver, herunder undervisning af børnene og de unge.

Jeg tror at vide, at det må blive hospitalsvæsenets opgave at tage sig af de egentlig psykotiske børn. Efter en foreløbig vurdering, der hovedsagelig er baseret på svenske undersøgelser, kræver den omtalte gruppe en kapacitet svarende til 1 plads pr. 10.000 indbyggere, altså i alt ca. 400 pladser.

Hvad angår de grænsepsykotiske eller lettere psykotiske, er jeg af den formening, at der her er tale om et problem, som må løses af børne- og ungdomsforsorgen; men på nuværende tidspunkt har vi ikke tilstrækkeligt materiale til at have grundlag for et nogenlunde sikkert skøn over pladsbehovet for disse børns vedkommende. Det før omtalte udvalg under indenrigsministeriet vil imidlertid kunne sættes i stand til at bedømme behovet.

Det er min agt at følge udviklingen på området meget nøje i erkendelse af behovet for en forbedring af behandlingsmulighederne for psykotiske børn og unge. Man må imidlertid gøre sig klart, at der foreligger mange andre store og presserende problemer inden for børne- og ungdomsforsorgen, der alle lægger beslag på langt større bevillinger, end der rådes over.

Som også fru Lis Møller ved, skal der holdes igen med offentlige investeringer. Dette taget i betragtning er der kun meget snævre rammer for, hvad der i dag kan investeres i institutioner som skoler og behandlingshjem, men problemerne omkring de psykotiske børn og unge er så store, at når det før nedsatte udvalg har færdiggjort et materiale, der kan bygges på, må opgaverne tages op til nyvurdering. Det skylder vi både de børn og unge, der er tale om, og deres forældre.

Lis Møller: Jeg er godt klar over, at psykotiske børn sorterer under tre ministerier; det var rart, hvis man kunne få koordineret sagerne lidt bedre. Det gør det jo ikke nem-